

i de væsentligste Stænder, at den Mand, der siden har været Indenrigsminister og staaet i Spidsen for Landets øverste Domsfuld og som havde en meget vægtig Stemme, saavidt jeg veed ifølge Underfølgelse, har formeenet sig at have anstillet paa Domainegodsferne, opstillede disse 30. Mar som Gjennemsnitsvarigheden. Jeg har aldrig reist min Stemme, derimod, fordi det efter mit Sjøn paa den Tid ikke forekom mig urimeligt, men senere har jeg imidlertid paa ikke ganske faa Godser undersøgt dette Spørgsmaal nærmere, og jeg er for disse Godseres Vedkommende, der deels vare Domainegodsfer og deels private Godser, kommen til det Resultat, at Gjennemsnitsvarigheden er mellem 37 og 38. Mar. Jeg tør naturligvis ligesaa lidt sige, at den hidtilværende Gjennemsnitsvarighed af 30. Mar er urigtig, som at det Resultat, hvortil jeg er kommen, skulde være det rette, men jeg ønske dog at henlede den høit ærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke lod sig gjøre, at finde noget yderligere Vidbrag til en Afgjørelse af dette Spørgsmaal, hvorved jeg troer, at det, Er det Udcast, vi her omhandle, i flere Retninger bestemmes. Jeg vil dernæst blot med Hensyn til, hvad der idag er passeret, tillade mig at gjøre specielt opmærksom paa, at naar man og navnlig den ærede Ordfører finder det stridende mod Gods-eierens Ret, hans Tarvsskab, jeg ikke for Diebliffet, opholde mig ved, at Enken skulde ligesom kunne gjøre sin anden Mand til Gods-eierens Fæster, var det vel meget naturligt og maaskee endogfaa nødvendigt i tidligere Tid, at det særlig blev Gjenstand for Gods-eierens Overveelse og Ret, hvem der blev Fæster og derved kom i saamange Underdanigheds- og Tjeneste-Forhold til ham, som det da var Tilfældet, men ifølge den senere og navnlig den nyeste Lovgivning er dette aldeles forandret og Fæsteren staaer jo virkelig nu med Hensyn til Tjenesteforholdet til Gods-eieren næsten og i altsaalb fra det juridisk Standpunkt ganske emanciperet. Jeg troer derfor, at naar man stiller sig paa Gods-eierens Standpunkt, som det forekommer mig, at den ærede Ordfører har gjort, er der saameget mindre Høie til at urgere dette Punkt mod Lovudkastets Forslag. Heller ikke kan jeg underskribe den hele

Betragtningssmaaade og Argumentation, som den ærede Ordfører deels i Betænkningen og deels i sit Foredrag idag har fremført, og som han har bygget paa, at Fæsteoverdragelserne ere stædet efter hans Forudsætning til den afdøde Fæsters Enke. At denne hele Argumentation skulde føre til det Resultat, han med saaa stor Skyld og Bestalshed har opstillet, at Enken fra det Diebliff, hvortil hun ophørte at være Enke, skulde være eo ipso afstaaen fra Nhdelsen af de Goder, der ere forbundne med Fæstet, saa jeg ikke skjønne. Han har brugt Udtryk, som som det var noget ganske Uørt i hvort Land, at Enken skulde kunne blive ved at regjere Fæstegaarden osv., men det er det jo og virkelig ikke, og navnlig er det jo i den nyere Tid meget ofte Tilfældet, at en almindelig eller deelsvis Ophævelse af Fællesskabet mellem Egtefolk finder Sted, og den ærede Ordfører kender ligesaa godt, som jeg, hvor mange Tilfælde der indtræder, hvor der er tillagt den gifte Døne ikke blot Frugterne, men ogsaa den umiddelbare Naabighed og Bestyrelse af meere eller mindre betydelige Formuesgenstande. Det vilde da ikke være Andet, end dersom man tænkte sig Enken giftende sig paa ny, blivende i Fæstet og ladende sin nye Mand bestyre Fæstegaarden. Jeg vil ikke opholde mig ved den ærede Ordførers, som det forekommer mig, hverken begrundede eller særdeles passende Udtalelse med Hensyn til, hvorledes de, der have opfattet en Overveelse, der forelaa igaar, have udtalt sig eller stemt. Jeg troer, at der er meget Faa, der ville tvivle om, at vi have efter god Overveelse og med ganske god Forstand paa det, hvorom der handles, talte og stemt, som vi have gjort. Jeg vil blot tilføie, at jeg maa tilstaae, at den hele Paragraph, som den foreligger, kun forekommer mig at have praktisk Interesse, naar Mindretallets Forslag om, at den kan anvendes ogsaa paa den nuværende Contracter, tages tilfølgende. Det har i den Henseende været mig særdeles hjært at høre, at den ærede Medlem, der havde Ordet før mig, ligesom jeg selv, troer, at der ikke med Rette kunde erindres Noget derimod, og jeg nærer derfor, indtil jeg belæres bedre, ogsaa det Haab, at den høitærede Minister, der igaar faa kategorisk udtalte sig derimod, dog maaskee